

KARNEVAL NADĚJÍ

Básně

Karel Janotka

KARNEVAL NADĚJÍ
Básně

Karel Janotka

Karneval nadějí - Básně

Karel Janotka

Text © 2016 Karel Janotka

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-130-1 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-131-8 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-132-5 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Obrázek z letního dne

Slunce se houpá na zavěšené duze
šťastné jako dítě po přestálém dešti,
který se ještě zachumlává v mlze
vytlačován z nebe hedvábnou modrou pěstí

Tráva si dětsky poskakuje pastvinami
a ani příkopy u cest nevynechá
Běží pro radost aby byla s námi
v chlebodárné chvíli do kraje spěchá

Může růže cítit bolest?

Může růže bolest cítit
když ji vítr pleská
po růžových lících
a déšť laská jako Dvořákova humoreska,
kterou dokola opakuje až do rána
v beneficích?

Je tím ta růže jaksi obehnaná
ve svém bolestivém cítění
co se ve vůni promění?

Když se ráno slunce táže
vybírajíc mraky obloze na koláže
ta růže odpoví – neskoupá ve slově:
růžově sluníčko růžově

Ladovská zima v čítance

Bílé peří z nebeské nosnice
která pelichá a nesnese zlaté vajíčko
do hnízda mračen
a zadýchává se tu hodně a jindy maličko
nad krajem co je bělobou značen
mezi vesničkami a běžeckou tratí
aby se v bílé stopě nikdo neztratil
To bílé peří zvolna padá,
jak to v obrázcích vykreslil Lada

Až vypelichá ta bílá slepička
pak snad ani do velikonoc nevyčká
Bude se popásat na zelenkavé trávě
a zpívat k tomu krákoravě
Zas bude snášet do modrého hnízda
zlatá vajíčka

Básníkova práce

Jako operatér nožem chirurgickým
rozřezávám řeč a vybírám si slova
Jsou často krvavá a nejsou libá vždycky
Hledám však znova a znova jejich formu:
významy slov co nosí uniformu
a hlavně slov bez služební čepice
ty nejvíce
protože jsou dešti i sluncem kořeněná
a úzkostmi i radostí křtěná
v té naší české kotlině v srdci Evropy
neuhnízděná náhodně:

Vždyť v rodokmenu mají požáry i povodně
i zrnka pravd a zlata
promíchaná horami žuly a sedimenty bláta

Luna zamřížovaná mraky

Luna zamřížovaná mraky
na samotce oblohy
v nebeské věznici,
o níž se pátračka nedozví

Já jsem uvězněn snad po právu
a proč ty Luno taky
když jsi bez křiků
když jsi mlčící
kámen co je osvětlen sluneční palicí
pomlácen a ještě oblohou chodící
mezi mračny

Já jsem tu uvězněn jako života lačný
možná křivě možná po právu
odsouzený
za svoji nesehnutou hlavu
v tomto čase a na této Zemi

Předjaří na Vysočině

Když na jaře taje sníh
a schovává se do potoků
rybníků a řek a jezer
aby neslyšitelně ztich'
někde v deštích pod rozkvetlým bezem

Tančí obloha valčíky mezi mračny
a v noci mezi hvězdami
Protáhlé dny tu tiší vítr
v zimě hladový a teď sněholačný

Obzor vyvěšuje mlhu trchovu vyvětrat
na smrky a křoviny v lese i na hlohy
v kraji co byl dřív kluzký a mračný
a teď horské silnice drží se oblohy

Březnový den v podhůří

Když shrbené krajině slunce odmotává
z horních i dolních končetin bílé obvazy
běží tu čas k jaru i když ještě zakopává

Snad se mu naději svou doběhnout podaří
a zvednout ji modré obloze před očima:
Pohledte krajané: už skončila zima!

Letokruhy

Stromy do svých letokruhů
uzamykají naše spolužitá léta
jako do zelených trezorů vzácné poklady
v podhradí
královských časů z letopisů kroniky
kdy čas byl ještě mírově naladěn
na otazníky ještě nenarozených změn

Stromy do svých letokruhů
uzamykají naše prošlá lijáková mračna
i duhu
přírůstky a suky let jak jsme žili
Než ty řádky letité vymažou pily...

Celý bochník naděje

Bochník našich nadějí
Každý krajíc prosolený shora i zdola
snad časem neokorá
když ho nožem křivákem krájejí
a vsazují krajíce do igelitů
našich neodžitých radostí a citů

Při setkání tak místo pozdravů
přejeme bochník nekrájené naděje na hlavu!

Povzdech nad současnem v Česku

Kdy je která chvíle vhodná
k pozdvihnutí a vypití číše do dna?

Číše plné radostí zoufání i smutků
plné nebo ještě poloprázdné
se sponou očekávání na živůtku
v naší době hned pomalé a hned zas různé
udýchané během
za loňským sněhem?!

Otazníky z politiky

Je pásová forma výroby myšlenek
vhodná kooperace při dělbě práce
jako vztah humusu a kořenů v lese?

Je to lék co se nepoztrácel
když jím čas konkurence třese?

Je vhodná pásová výroba hesel a sloganů
v politickém životě
aby pak v plakátech vláli na plotech
a sloužili kdekomu pro odplivnutí a pro ránu?

Je výkon zaučených montážníků
žebříkem k výstupu politiků?!

Pláště slibů

Keře přizdobené z nočních dešťů perličkami
otevírají zelené dveře a průchod komnatami
na slavnost světlobraní
tančícího léta všude kolem
v krajině co celá rozkvetla
a září nad obzorem
poníženého světa s vykřičníky
co je zatím všeobecnému míru jen pod kotníky
ale má průhled skrze škvíru k rozhlédnutí
v průvanu lží a pravd tak stěsnaných
že v nich není k hnutí

Keře hlohů u cest přizdobené dešti
Nebudou mít na podzim trnité pěsti?
I průchod bude trnitý – že se v cáry
promění pláště slibů které nás hřáli?!

Volební obrazovka

Jen otevřu obrazovku pro slíbenou poezii

a co se nestává?

Báseň je často hrbatá a děravá
plná výkřiků a vykřičníků
které hned tak neodžijí
ani ve vile slov ani na chodníku

Živ jen v nadávkách klení a nadávek
na tento dříve vysněný
a teď bičovaný věk
montovaný v bouřích

Ještě se z něj kouří
a je udýchan a zpocený
jak zvíře z arény
co na hrazdě publiku slouží
pod bičem všeho schopného krotitele
který si volebními lístky podestýlá
zlatý vstup do své postele
do svého křesla
aby mu živnost pololhářství
hodně nesla a vynesla

Básníkova zbroj

Básník má k ruce jenom slovo
někdy milé a něžné a někdy ozbrojené
tvrdé jak ocel či změklé na olovo
Svá slova do bitev za život žene

Když slova z bitev jsou pak krvácivá
nebo i zinvalidní
budou dál žít – budou pořád živá
dokud lidé nezčipují a zůstanou lidmi

Básnikovy zbraně

Básník má malý meč
ještě z chlapeckých časů
aby s ním vítězně vyrazil na zteč
našich dračích časů – hodokvasů

Básník má malý prak a kamínem
Snad ještě z doby své pubertální
aby se zastal všech nemluvňat a maminek
které bičují zbohatlíci čistě odění a uvnitř kalní

Postříkán jak koláž listím let

Postříkán jak koláž listím let
v běhu života přepadavého
a už se sluníčkem v západu na dohled
jak vrba luční která se zajíká něhou
s jarními kočičkami v náručí
mé srdce stále tluče na bubínek a nemlčí

Ta vrba obrůstá s každým jarem
novými pruty i když je košíkář odřízne...
A tak na kmeni už svraskalém a starém
se nová láska promihne
a zazelená
navzdory tomu že roste v lukách
s kupkami sena